

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/220/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217209522
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217209522.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobkyne: H. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. P., P. XX/X, zast.: KATONA - Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nové Zámky, M. Matunáka 4082/11, IČO: 47 237 074, proti žalovanej: O. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom O., W. námestie XXXX/X, zast.: JUDr. Ondrej Tóth, advokát, so sídlom Komárno, Dunajské nábregie 14, o zaplatenie 7 800 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo 14. mája 2018, č. k. 8C/25/2017-93, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e .**

Vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania **m e n í** tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 51 %.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 4 000 eur a sumu 1 900 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 01. 04. 2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 1 900 eur s príslušenstvom konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vo výške 100%. Pri svojom rozhodovaní aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá, § 588 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Vychádzal zo žaloby žalobkyne, ktorá sa v konaní domáhala pôvodne uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 7 800 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania. Dňa 11. 04. 2018 zobrala čiastočne v sume 1 900 eura s príslušenstvom žalobu späť. Predmetom konania potom zostala suma 4 000 eur titulom nedoplatku kúpnej ceny a suma 1 900 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku žalobkyňou vo zvyšku nezaplatenej kúpnej ceny. Vychádzal zo zistenia, že skutkové tvrdenia žalobkyne žalovaná výslovne nepoprela, a preto ich považoval za nesporné a uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyne zvyšok kúpnej ceny vo výške 4 000 eur. Nevyhovel žiadosti žalovanej o možnosť zaplatiť dlžnú sumu v mesačných splátkach, pretože žalovanou navrhnuté mesačné splátky vo výške 100 eur nezaručujú, že veriteľovi bude vrátená v lehote, ktorú možno považovať za primeranú a dobu vyše troch rokov v žiadnom prípade nepovažoval za primeranú. Dodal, že žalovaná predložila len ten dôkaz, že bola v evidencii uchádzačov o zamestnanie (od 06. 04. 2011 do 17. 07. 2011, od 05. 11. 2014 do 08. 09. 2015, od 14. 03. 2016 do 14. 03. 2017), poberala prídavok na dieťa, nar. 14. 07. 2011 vo výške 23,52 eur. Od 15. 03. 2017 je živnostníčkou a je vlastníčkou nehnuteľností. O svojich osobných, majetkových a iných pomeroch žiadne relevantné dôkazy neprodukovala. Ďalej poukázal aj na tú skutočnosť, že ak by žalovaná mala skutočnú vôľu dlžobu splácať po 100 eur, už by tieto splátky mohla realizovať, najmenej od doručenia

predžalobnej výzvy (dňa 06. 12. 2016). Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 900 eur za užívanie jej nehnuteľností žalovanou tiež považoval za dôvodný. Nájomné za nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX pre k. ú. T. P., ako parc. reg. „C“ č. 220/9 a 220/12, ktoré sú vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, žiadala od septembra 2015 do marca 2017, t. j. 19 mesiacov po 100 eur. Žalovaná nepoprela, že tieto nehnuteľnosti neužíva. Dokonca predložila nájomnú zmluvu medzi ňou a nájomcom O. - Y. - tradícia o. z. do dňa 31. 07. 2014, kde sama prenajímala aj tieto nehnuteľnosti (čl. 1 zmluvy). Je len jej na škodu, že kúpnu zmluvu zo dňa 28. 09. 2015 nepodpísala (kde kúpna cena je 1 eur). S ohľadom na vyššie uvedené mal za to, že žalovaná užíva nehnuteľnosti bez nájomnej, či inej zmluvy alebo iného titulu, oprávňujúcej ju tieto priestory užívať. V prípade takéhoto plnenia získava majetkovú hodnotu ten, kto plnenie prijíma bez právneho dôvodu, bez poskytovania náhrady za vykonávanie jemu patriacich oprávnení a bez toho, aby sa jeho majetok zmenšil o prostriedky vynaložené v súvislosti s právnym vzťahom zakladajúcim právo užívať nehnuteľnosti (rozhodnutie NS SR 3Cdo 52/2005 ZSP č. 22/2007). Žalobkyňa predložila potvrdenie World reality s. r. o. zo dňa 07. 05. 2018 o tom, že prenájom sporných nehnuteľností je v danej lokalite 100 eur/mesiac. Námieta žalovanej, že ona tieto nehnuteľnosti, resp. všetky prenajala za 10 eur/mesiac je irelevantná, pretože išlo o zmluvnú voľnosť medzi ňou a O. - Y. - tradícia o. z. Za irelevantné považoval aj vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej, že na stavebnom úrade Kolárovo je cena stanovená na 0,40 eura/m², pretože žiadne dôkazy žalovaná na tieto tvrdenia nepredložila a neprodukovala. Vzhľadom na vyššie uvedené preto zaviazal žalovanú aj k náhrade sumy 1 900 eur titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a to za obdobie september 2015 až marec 2017, t. j. 19 mesiacov po 100 eur. V časti týkajúcej sa priznania úrokov z omeškania vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ a priznal ich od 01. 04. 2017 do zaplatenia, hoci predžalobnú výzvu žalovaná prevzala 06. 12. 2016, kde mala sumu 4 000 e a 3 000 eur zaplatiť do 3 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a v konaní úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o samotnej výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná domáhajúc sa jeho zrušenia podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala vady podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Zvýraznila, že súd nevykonával dokazovanie v potrebnom rozsahu. Namietala, že súd prvej inštancie nerozhodol o späťvzati časti žaloby žalobkyňou na pojednávaní, na ktorom žalobkyňa tento úkon uskutočnila, ale až v rozhodnutí vo veci samej. Tvrdila, že súd v rozsudku nesprávne označil sporné parcely číslom 220/9 a 12. Súd prvej inštancie pochybil aj v konštatovaní, že žiadala uhradiť dlžnú sumu v splátkach po 100 eur mesačne, pretože žiadala dlžnú sumu uhrádzať v splátkach po 150 eur mesačne. Za nesprávne a nelogické považovala aj konštatovanie, že odmietla podpísať kúpnu zmluvu za kúpnu cenu 1 eur. Za nesprávne považovala prihliadnutie na žalobkyňou predložený dôkaz k cene prenájmu nehnuteľností v danej lokalite 100 eur za mesiac, pričom jej ocenenie súd ignoroval, pričom svoje tvrdenia o výške mesačného príjmu preukázala predložením Nájomnej zmluvy zo dňa 21. 07. 2014 a Dohody o skončení nájomnej zmluvy uzavretej dňa 31. 07. 2014 zo dňa 10. 03. 2017. Ocenenie predložené žalobkyňou označila za neodborné i s poukazom na to, že ocenenie tvrdí, že predmetná nehnuteľnosť sa nachádza v centre obce T., pričom nehnuteľnosť sa nachádza mimo zastavaného územia obce. Zvýraznila, že znalec v odbore stavebníctvo na základe výpočtov stanovil všeobecnú hodnotu nájmu predmetných pozemkov vo výške 0,889 eura/m². Doložila znalecký posudok č. 42/2018 vyhotovený znalcom Ing. C. D., v zmysle ktorého všeobecná hodnota nájmu sporných pozemkov predstavuje sumu 37 eur/rok, teda 3,10 mesačne. Ďalej namietala neumožnenie splácania dlžnej sumy v splátkach, pričom mala za to, že predložila všetky dostupné doklady preukazujúce jej sociálnu situáciu. Stará sa o maloletú a otec maloletej výživným na dieťa neprispieva. V závere odvolania spochybňovala rozhodnutie o trovách konania, pretože žalobkyňa nebola úspešná v plnom rozsahu. Žalobou sa domáhala zaplatenia sumy 7 800 eur s príslušenstvom a žalobkyňa bola zaviazaná na úhradu sumy 5 900 eur s príslušenstvom.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Nesúhlasila s tvrdením žalovanej, že súd rozhodol o prípustnosti späťvzatia a zmene žaloby zo dňa 11. 04. 2018 až na ďalšom pojednávaní a to dňa 14. 05. 2018, čím porušil ust. § 142 ods. 1 CSP. V predmetnej veci bolo nariadené predbežné preiednanie sporu v súlade s ust. § 168 CSP, na ktorom súd pokúsil viesť strany k zmiernu. Žalobkyňa pri pokuse o zmier na predbežnom prejednaní sporu predložila súdu žiadosť o späťvzatie žaloby v časti, t. j. oznámila, že od žalovanej žiada nájomné namiesto 200 eur

sumu vo výške 100 eur mesačne. Z dôvodu, že obe strany požiadali o poskytnutie dostatočnej lehoty za účelom zistenia bežného nájomného v danej lokalite, súd odročil pojednávanie na deň 14. 05. 2018, s tým, že vyzval obe strany, aby svoje tvrdenia ohľadom výšky nájomného preukázali. Na pojednávaní dňa 14. 05. 2018 z dôvodu zrýchlenia konania a rozhodnutia vo veci samej došlo k späťvzatiu žaloby, a preto namietaný dôvod zo strany žalovanej v súvislosti s porušením ust. § 142 ods. 1 CSP súdom je zjavne neopodstatnený. Pojednávanie - predbežné prejednanie sporu zo dňa 11. 04. 2018 bolo odročené, preto súd rozhodol až na nasledujúcom pojednávaní, kde zároveň došlo k späťvzatiu žaloby. Ďalej dôvodila, že nesúhlasila s mesačnými splátkami vo výške 150 eur, nakoľko iba nezaplatenú časť kúpnej ceny vo výške 4 000 eur by splácala žalovaná viac ako 2 roky. Uviedla tiež, že žalovaná vykonáva podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia zo dňa 28. 02. 2017 a žalovaná nepredložila súdu prvej inštancie všetky jej dostupné dôkazné listiny preukazujúce jej sociálnu situáciu. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie nevyužila zákonom danú možnosť a nepredložila listinný dôkaz s odlišnou hodnotou nájmu, aby bolo možné za účelom odstránenia nejasností zistiť v čom spočíva odlišnosť. K doplneným podkladom zo strany žalovanej, konkrétne k potvrdeniam týkajúcim sa jej finančných pomerov /daňové priznanie za rok 2017 a osvedčenie o živnostenskom oprávnení zo dňa 28. 02. 2017/ dodala, že tieto nepreukazujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli relevantné pre predmetné konanie. Opätovne zvýraznila povinnosť žalovanej predložiť všetky dôkazy a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi včas a bez zmeškania.

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná písomným podaním, v ktorom uviedla, že zotrváva na dôvodoch svojho odvolania. Namietala nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania. vyzdvihla, že už v roku 2016 žalobkyňa navrhla úhradu kúpnej ceny v splátkach, ale žalobkyňa na uvedené nepristúpila.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovanej uviedla, že zotrváva na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. V ďalšom svojom vyjadrení zosumarizovala svoje predchádzajúce námietky k prejednávanej veci a k napadnutému rozhodnutiu.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Výrok o zastavení konania nadobudol pre absenciu odvolania právoplatnosť.

7. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9. Predmetom tohto konania je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej sumu 7 800 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania na tom skutkovom základe, že so žalovanou dňa 14. 05. 2014 uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo nadobudnutie vlastníckeho práva žalovanej v celosti k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XX v k. ú. T. P., parcely registra C č. 220/3 o výmere 35 m², č. 220/4 o výmere 35 m², č. 220/5 o výmere 6 m², č. 220/10 o výmere 33 m², č. 220/11 o výmere 9m², č. 220/13 o výmere 1m², k stavbe S.-S. bufet so súp. č. XXX na parc. reg. C č. 220/4. Vklad vlastníckeho práva bol povolený pod V 1741/2014 dňa 28. 07. 2014. Kúpna cena mala

byť zaplatená v dvoch splátkach, prvá v časti 10 000 eur pri podpise zmluvy a druhá 9 000 eur po vysporiadaní všetkých právnych úkonov ohľadom pozemku. Žalovaná však zaplatila len 15 000 eur a zvyšnú sumu 4000 eur napriek viacnásobným výzvam neuhradila. Druhú časť nároku odôvodnila tým, že si uplatňuje zaplatenie ceny bežného nájomného 200 eur mesačne za užívanie nehnuteľnosti (na LV č. XXXX pre k. ú. T. P., parc.reg. C č. 220/9 a 220/12), ktorá je v jej výlučnom vlastníctve a to od 16. 09. 2015, ktoré nehnuteľnosti žalovaná užíva v súvislosti s prevádzkovaním S.-S. bufetu. Podaním zo dňa 11. 04. 2018 žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne v sume 1 900 eur s príslušenstvom späť, v podaní zo dňa 14. 05. 2018 sa domáhala zaplatenia dmy 4 000 eur titulom zaplatenia kúpnej ceny a sumy vo výške 1 900 eur titulom bezdôvodného obohatenia spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 1 900 eur od 01. 04. 2017 do zaplatenia. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom.

10. Odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa k odvolacím námietkam žalovanej, konkrétne k ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Žalovaná namietala rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. K žalovanej uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

11. Odvolací súd tiež akcentuje, že sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien: bremena tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore a bremena tieto skutočnosti preukázať. Ustanovenie § 132 ods. 1 CSP stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, a teda zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon tak určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je daný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. V

predmetnom konaní, ktoré je konaním sporovým a v ktorom platí prejednacía zásada, so zreteľom na jeho kontradiktórnosť, súd prvej inštancie zhora popísané zásady i dôsledne aplikoval.

12. Podľa čl. 8 CSP, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

13. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

14. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. Podľa ust. § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

16. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v sporovom konaní sa uplatňujú, okrem iných zásad, i zásada kontradiktórnosti, kedy je v konaní nutná procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení; každá procesná strana má právo oboznámiť sa a reagovať na tvrdenia a dôkazné návrhy protistrany, zmeny; zásada sudcovskej a zákonnej koncentrácie, kedy strany musia predložiť všetky svoje dôkazy, ktoré sú v tom čase dostupné do termínu určenom súdom. Procesná pasivita niektorej zo strán sporu má za následok neunesenie dôkazného bremena. S poukazom na ust. § 383 je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, pričom v predmetnej veci nie sú naplnené podmienky pre aplikáciu ust. § 366 CSP, preto odvolací súd na doklady predložené žalovanou v odvolacom konaní neprihliada. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. 05. 2018 vyplýva, že žalovaná vyslovene uviedla, že výška nájmu je neadekvátna a ak bude treba toto zdôvodní v odvolaní. Následne súd prvej inštancie vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Uvedené konanie žalovanej odvolací súd považuje za rozporné s vyššie citovanými ustanoveniami CSP.

17. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a tieto i primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladú zákonné ustanovenia. Prvoinštančný súd totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia v intenciách § 220 ods. 2 CSP uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán a ich rovnosti v uplatnení práva. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal

tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 - § 194 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, ktoré nesprávne vyložil. Rovnako tak odvolací súd nezistil v konaní ani vady namietané žalovanou v odvolaní.

18. Podľa § 588 OZ, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

19. Kúpna zmluva je zmluvou, ktorou sa jedna strana (predávajúci) zaväzuje odovzdať druhej strane predmet kúpy a táto strana (kupujúci) sa zaväzuje predmet prijať a zaplatiť kúpnu cenu. Ide o dvojstranný právny úkon medzi predávajúcim a kupujúcim, z ktorého vzniká záväzkový právny vzťah. Na vznik kúpnej zmluvy je potrebné, aby sa jeho účastníci dohodli na jej podstatných náležitostiach a to na predmete kúpy a kúpnej cene. Okrem týchto obligatórných náležitostí môže kúpna zmluva obsahovať ďalšie dojednania, tzv. vedľajšie náležitosti, ako napr. miesto plnenia (§ 594 OZ), čas plnenia (§ 591 OZ), prechod vlastníckeho práva a nebezpečenstva náhodnej škody (§ 590 OZ), podmienky odovzdania predmetu kúpy (§ 596 OZ), spôsob platenia kúpnej ceny atď. Proces vzniku kúpnej zmluvy Občiansky zákonník osobitne neupravuje, preto je potrebné vychádzať z ust. § 43a a nasl. OZ, ktoré všeobecne upravujú vznik zmluvy. Na vznik kúpnej zmluvy zákon neustanovuje osobitnú právnu formu, písomnú formu vyžaduje len v prípade zmluvy o prevode nehnuteľností, pričom účastníci kúpnej zmluvy sa môžu na jej písomnej forme dohodnúť. Podstatnou náležitosťou zmluvy je dostatočné určenie predmetu kúpy, t. j. veci, ktorú má predávajúci odovzdať kupujúcemu, z hľadiska jeho kvality a kvantity a predmetom kúpy môže byť všetko, čo môže byť predmetom občianskoprávných vzťahov, ak to Občiansky zákonník alebo iný právny predpis nevylučuje. Popri predmete kúpy ďalšou podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy, bez ktorých by bola kúpna zmluva absolútne neplatná je určenie kúpnej ceny, ktorá predstavuje odplatu za predmet kúpy a vyjadruje ekvivalent výmeny vecí, práv a iných majetkových hodnôt za peniaze. Výška kúpnej ceny sa určuje dohodou, pokiaľ zmluvná voľnosť nie je obmedzená právnym predpisom (§ 589 OZ) a možno ju na základe dohody zaplatiť jednorazovo alebo v splátkach (§ 565 OZ). Taktiež splatnosť kúpnej ceny môže byť dohodnutá súčasne s odovzdaním a prevzatím predmetu kúpy, neskoršie alebo vopred. Ak strany neurčili splatnosť kúpnej ceny, potom je smerodajné to, čo je obvyklé pri kúpe takéhoto druhu a ani ak v konkrétnom prípade nebolo dojednané niečo iné, je kupujúci povinný zaplatiť kúpnu cenu bez zbytočného odkladu (§ 59 veta prvá OZ). Znamená to, že ak kúpna cena nebola zaplatená najneskoršie v deň splatnosti, predávajúci sa jej môže domáhať súdnou žalobou.

20. Z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania vyplýva, že strany sporu dňa 14. 05. 2014 uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo nadobudnutie vlastníckeho práva žalovanej v celosti k predmetným nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XX v k. ú. T. P., okrem iného aj stavbu S.-S. bufet so súp. č. XXX na parc. reg. C č. 220/4. Kúpna cena mala byť zaplatená v dvoch splátkach, prvá v časti 10 000 eur a druhá 9 000 eur. Žalovaná preukázateľne zaplatila len sumu 15 000 eur, nezaplatenie zvyšnej sumy 4 000 eur v konaní nerozporovala, uvedenú sumu podľa svojho vyjadrenia chcela uhradiť v splátkach po 100 eur mesačne, s čím žalobkyňa nesúhlasila. Odvolací súd sumarizuje, že kúpna zmluva bola stranami sporu uzavretá platne, k odovzdaniu predmetu kúpy žalovanej došlo a žalovaná kúpnu cenu za predmet kúpy preukázateľne a nesporne nezaplatila, je preto povinnosťou žalovanej splniť si svoj záväzok vyplývajúci z uzavretej kúpnej zmluvy a zaplatiť dohodnutú kúpnu cenu nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie správne zaviazal žalovanú na úhradu sumy 4 000 eur z titulu nezaplatennej ceny z uzavretej kúpnej zmluvy. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že je správne zaviazat' žalovanú na úhradu tejto sumy v celosti. Žalovaná v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie pochybil aj v konštatovaní, že žiadala uhradiť dlžnú sumu v splátkach po 100 eur mesačne, pretože žiadala dlžnú sumu uhrádzať v splátkach po 150 eur mesačne. Je pravdou, že žalovaná navrhla uvedené sumu splácať v splátkach po 150 eur na pojednávaní konanom dňa 14. 05. 2018, ale odvolací súd toto pochybenie súdu prvej inštancie nevzhliadol ako dôvod na zrušenie, či zmenu rozhodnutia v tejto časti. Žalovaná by i splátkami vo výške 150 eur splácala 27 mesiacov, ktoré obdobie nemožno považovať za primerané. V zhode so záverom súdu prvej inštancie len dodáva, že žalovaná o svojich osobných, majetkových a iných pomeroch neprodukovala také dôkazy, ktoré by preukazovali, že uvedenú sumu nie je schopná zaplatiť v celosti.

21. Druhým nárokom sa žalobkyňa domáhala zaplata bezdôvodného obohatenia vo výške 1 900 eur ako zaplata ceny bežného nájomného 100 eur mesačne za užívanie nehnuteľnosti (na LV č. XXXX pre k. ú. T. P., parc. reg. C č. 220/9 a 220/12), ktorá je v jej výlučnom vlastníctve a to od 16. 09. 2015.

Nájomné žiadala od septembra 2015 do marca 2017, t. j. 19 mesiacov. Zároveň si uplatnila zaplatenie úroku z omeškania 5% za obdobie od 01. 04. 2017 do zaplatenia.

22. Podľa § 451 ods. 1, 2, OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

24. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie (§ 451 a nasl. OZ) spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať. Vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie je vždy potrebné splnenie všetkých predpokladov a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmovou druhého subjektu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Aktívna legitímácia pri uplatnení právomoci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z ust. § 456 OZ. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci právneho vzťahu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie postihnutým, a preto oprávneným veriteľom je ten, v koho majetkovej sfére došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch. Účelom hore citovanej právnej úpravy je predovšetkým zabrániť vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Ak však už bezdôvodné obohatenie vzniklo, právna úprava zabezpečuje povinnosť jeho vydania. K osobitným skutkovým podstatám vzniku bezdôvodného obohatenia medzi iným patrí i plnenie bez právneho dôvodu, t. j. plnenie, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval. Pôjde teda o všetky tie prípady, kde poskytnuté plnenie od začiatku nemalo právny dôvod, ako napr. prijatie preddavku na plnenie podľa zmluvy, ktorú účastníci zamýšľali a k uzatvoreniu ktorej však neprišlo, prijatie plnenia, ktoré niekto omylom poskytol inému, voči ktorému nie je v žiadnom právnom vzťahu, a pod.

25. Občiansky zákonník rozoznáva 5 foriem bezdôvodného obohatenia: 1/ bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu, t.j. plnenie, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval. To znamená, že sa plnilo, hoci chýbala právna skutočnosť, najmä zmluva, na základe ktorej sa spravidla plní. Nedostatok právneho dôvodu musela existovať už od začiatku. Predovšetkým ide o prípady, keď ten, kto bez právneho dôvodu plnil, právny dôvod predpokladal, takže plnil neexistujúci dlh. Takýto prípad môže nastať vtedy, keď sa účastníci napríklad domnievajú, že uzavreli zmluvu, hoci ju neuzavreli alebo niekto plnil omylom niekomu inému, s ktorým nebol v zmluvnom vzťahu. V takomto prípade však treba skúmať, či nedošlo ku konkludentnému uzatvoreniu zmluvy a druhý účastník plnenie akceptoval a poskytol protiplnenie. Takýto postup je možný len vtedy, keď zmluvu možno uzavrieť v akejkoľvek forme. 2/ Bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, spravidla je to z neplatnej zmluvy. Keď je zmluva neplatná, treba posudzovať jednak podľa všeobecných ustanovení o zmluvách (§ 43 a nasl.), jednak podľa ustanovení upravujúcich ten typ zmluvy, o ktorý v danom prípade ide. V prípade atypickej zmluvy musia byť splnené podmienky ustanovené v § 51. 3/ Bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý tu síce spočiatku existoval a potom dodatočne odpadol. Takýto prípad môže nastať napr. splnením rozvázovacej podmienky (§ 36 ods. 2), odstúpením od zmluvy (§ 48) alebo zrušením zmluvy. 4/ Bezdôvodné obohatenie získané z nestatočných zdrojov. Sem je potrebné zahrnúť prípady, keď bol majetkový prospech získaný trestnou činnosťou, ale aj majetkový prospech získaný v rozpore s dobrými mravmi. Platí, že každý trestný čin je konaním proti dobrým mravom, čo však neplatí opačne, nie každé konanie proti dobrým mravom je aj trestným činom. Za zdroj, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ) a ktorý možno považovať za nestatočný zdroj, je len taký zdroj, ktorý konkrétna právna úprava neprobuje. Pri hodnotení nedostatočnosti zdroja sa uplatňuje domnienka statočnosti majetkového zdroja, a preto nestatočnosť zdroja musí preukazovať ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. 5/ Bezdôvodné obohatenie získané plnením za niekoho, kto podľa práva mal plniť sám. Na vznik záväzku z bezdôvodného obohatenia sa teda nevyžaduje, aby sa bezdôvodné obohatenie získalo na úkor iného protiprávnym úkonom, avšak na druhej strane nie je vylúčené, že v konkrétnom prípade bude protiprávne konanie vystupovať ako predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia (napr. získanie majetkového prospechu z nestatočných zdrojov v dôsledku

trestnej činnosti). Bezdôvodné obohatenie jedného subjektu na úkor majetkovej sféry druhého subjektu môže spočívať v získaní peňazí, v získaní majetkovej hodnoty vyjadriteľnej v peniazoch, ktorá spočíva vo vykonanej práci, v rozmnožení aktív alebo znížení pasív. Ak však už bezdôvodné obohatenie vzniklo, právna úprava zabezpečuje povinnosť jeho vydania. Povinným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto sa bezdôvodne obohatil a oprávneným subjektom je ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

26. S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia, že nehnuteľnosti na LV č. XXXX. pre k. ú. T. P., parc. reg. C č. 220/9 a 220/12 o celkovej výmere 42 m², sú vo výlučnom vlastníctve žalobkyne a žalovaná nepoprela ich užívanie, pričom žalovaná sama prenajímala tieto nehnuteľnosti /nájomná zmluva medzi žalovanou a nájomcom O.- Y. - tradícia o. z. zo dňa 31. 07. 2014/. Preukázateľne žalovaná užívala predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu a navyše z ich užívania získavala majetkovú hodnotu. Súd prvej inštancie teda správne rozhodol, keď vyhovel žalobe žalobcu z dôvodu preukázania bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Súd prvej inštancie správne rozhodol o výške priznaného bezdôvodného obohatenia, teda nájomného vo výške 100 eur mesačne za obdobie 19 mesiacov, s tým, že prihladol na žalobkyňou predložené potvrdenie World reality s.r.o. zo dňa 07. 05. 2018 o tom, že prenájom sporných nehnuteľností je v danej lokalite 100 eur/mesiac. Námitka žalovanej, že ona sama tieto nehnuteľnosti prenajala za 10 eur/mesiac je irelevantná, pretože cena nájomného bola výsledkom dohody žalovanej a nájomcu. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie neprodukovala dôkazy, ktoré by vyvrátili tvrdenia a nárok žalovanej. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne rozhodol o zaplatení aj tejto sumy v celosti s dôvodov uvedených v odseku 22. tohto rozsudku. K žalovanou namietanému chybnému označeniu parcelných čísiel ako parcely č. 220/9 a 12 v napadnutom rozsudku odvolací súd považuje za irelevantnú, nakoľko v predmetnej veci je zrejmé, že sa jedná o parcely č. 220/9 a 220/12.

27. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o úroku z omeškania poukazujúc na ust. § 517 ods. 1,2 Obč. zákonníka a tieto priznal od 01. 04. 2017 do zaplatenia.

28. Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa náhrady trov konania odvolací súd uvádza nasledovné.

29. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania postranstre.

30. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. súd prizná strane náhrady trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Trovy konania sú výdavky, ktoré vznikajú subjektom konania pri uskutočňovaní jednotlivých procesných úkonov počas konania. Plnia dôležité funkcie pri prevencii a sú zároveň aj sankciou za neúspech v konaní, alebo za chybné vedenie konania. Trovy konania chránia pred šikanóznym vedením sporov a svojvoľným uplatňovaním alebo bránením práva. Za trovy konania sa považujú len tie výdavky, ktoré vznikli od momentu začatia konania do jeho skončenia, resp., ktoré vznikli aj pred začatím konania, ale ich vynaloženie bezprostredne súvisí s konaním.

33. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v § 256 CSP znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Pojem „procesné zavinenie“ sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska a je nevyhnutné vykladať ho komplexne a extenzívne. Zásada procesnej zodpovednosti je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí sporu. Ide o sankčnú náhradu trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli a ukladá sa rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik

zavinil, pričom sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu, (teda aj jej prejav vôle spočívajúci v späťvzati žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadná povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené tak v predmetnej veci súd prvej inštancie nepostupoval. Na rozdiel od neho odvolací súd dospel k záveru o nutnosti aplikácie ustanovenia § 256 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov strán sporu. Z obsahu spisu je totiž zrejmé, že žalobkyňa vzala svoju žalobu späť a žiadala uhradiť nižšiu sumu titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko znížila výšku nájomného zo sumy 200 eur na sumu 100 eur, čím žalobkyňa zavinila z procesného hľadiska zastavenie konania, a preto žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania tak, ako to predpokladá ust. § 256 ods. 1 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie za danej situácie žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, odvolací súd považuje za nenáležité a nezodpovedajúce platnej právnej úprave. Napadnutý rozsudok v časti náhrady trov konania je tak vecne nesprávny, a preto ho odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia, keď neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (úspech žalobkyni je 75,64 %, a úspech žalovanej v 24,36 %. Čistý úspech žalobkyni je 51,28 %, zaokrúhlene 51 %).

35. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní žalobkyni podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vzhľadom na plnú úspešnosť žalobkyne v odvolacom konaní. O výške náhrady trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania žalobkyne rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).